

גליון

328

פרשת אזורי מות-קדושים תש"פ

בקביעות באסיפות הורים, מעולם לא שמעתי על כך, וב"ה הבעיה הסתדרה מאליה, מבלי שאטרח ואשלם עליה, עקב תשומת ליבו של מלמד אשר התאים את עצמו לתסיסה של בני. במהלך השנים שטיפלתי באבי, לא ידעתי מאומה על כך, הקב"ה טיפל בקשיים של בני...

לאחר תקופה קצרה, נסעתי עם בתי לטיפול שיניים סבוך, כשחיקתי בחוץ במהלך הטיפול, התבקשתי למלא טופס מטעם המרפאה ולציין בו מתי בפעם האחרונה טופל מישהו מהמשפחה במרפאה. לא הצלחתי להיזכר, במעורפל זכרתי, כי הייתי במרפאה לפני שנים רבות כמה פעמים עם ילדי, שבחלקם כבר נשואים. כשהגשתי את הטופס הפקידה העלתה על הצג את מועד ביקורי האחרון שהיה לפני כשבע שנים...

"מעניין", העירה, "עד לפני כשבע שנים היו ביקורים תכופים מאוד, הבן עשה פלטה ליישור שיניים, הבת עברה כמה טיפולי שורש, זוגתך עברה עקירת שן, כתר, עוד ילד עבר בדיקות... במהלך שבע השנים האחרונות איני רואה כאן אף ביקור..."

ואז בעצם שמתי לב שכשאבא היה בחיים, בכלל לא היה לי פנאי לכל טרדות הפרנסה המעסיקים אותי כיום מבוקר עד ערב, עד שאינני מוצא את עצמי מרוב טרדה, פשוטו כמשמעו... כיום, עול נישואי הילדים והמימון הדרוש לכך, משעבד את כולי מבלי לתת לי הפוגה. כמו כן, המשרד אותו אני מנהל, היה מכניס אז יותר כסף באופן משמעותי, ובפחות עבודה. הקב"ה חסך מאיתנו את עבודה, ונתן לנו את הכסף שאנו זקוקים לו, ברבע מהזמן.

ובאמת התחלתי להתבונן ולהשוות בין שבע השנים הקודמות למצב העכשווי, ושמתי לב שהרבה דברים המעסיקים אותי כיום, החל מענייני הבית וחינוך הילדים, המשך באין ספור סידורי עסקים הקשורים לעבודתי, וכלה בכל הטרחות הקשורות לנישואי הילדים, פשוט לא היו קיימים כלל.

מסיים בעל המעשה את סיפורו: אני מספר זאת עבור כל אותם אנשים ומשפחות המתמודדים עם טיפול בהורים קשישים או שיש להם ספיקות, האם להיכנס למצווה הגדולה הזו שאני זכיתי לה במשך שבע שנים. כדאי שידעו, שכל טרחה שהם טורחים עבור ההורים, זה במקום ותמורת

איש אביו ואביו תיראו (יט, ג)

אלו דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא: כיבוד אב ואם... (פיאה א, א)

להלן סיפור מופלא המעובד מתוך הספר 'ווי העמודים' שיש בו כדי להמחיש לנו מעט מהי 'אכילת הפירות' של מצוות כיבוד הורים בעוה"ז. מספר בעל המעשה: כשאימי נפטרה ואבי התבגר, הכנסתי את אבי לביתנו, והחזקתי אותו כשבע שנים. הקשיים היו עצומים שכן במהלך השנים אבי הידרדר גופנית ושכלית. רק מי שעבר את התהליך הזה יכול להבין את הקשיים שהיו מנת חלקנו. אבל ב"ה החזקנו מעמד, ותמיד החדרנו לילדים את הזכות הגדולה שנפלה בחלקנו לקיים מצוות כיבוד אב.

בנוסף לכל הקשיים, בכל אותם שנים המשרד אותו אני מנהל לא לקח על עצמו פרויקטים מיוחדים, כי הטיפול באבי העסיק אותי שעות רבות. כמו כן לא היה שייך שאגיע לפני השעה 11:00 בבוקר למשרד, כי טיפולתי באבי. הייתי צריך להלביש אותו, להתפלל איתו, להאכיל אותו וכו', ומטבע הדברים גם כשהייתי במשרד לא היה לי זמן לטפל בפרויקטים גדולים ומסובכים.

לאחר פטירתו של אבי, היינו בטוחים שהקשיים מאחורינו, וכעת נזכה לקיים מצוות קלות יותר. אבל אז באו ההפתעות... לדוגמא: באותה תקופה מצאתי את עצמי יושב באסיפת הורים מול המחנך של בני, מלמד ותיק מסור ומומחה, המספר לי על התקדמותו בלימודים, ותוך כדי כך מספר לי על תופעה היפראקטיבית מסוימת הפוקדת את בני ומפריעה לו, וכי יש פלוני המומחה ליעץ בנושא זה. איני מבין גדול בנושאים אלו, ולכן מצאתי את הזמן הפנוי והגעתי לקבלת הייעוץ. תוך כדי שאני חושב, מה הייתי עושה אם אבי היה בחיים, מניין הייתי לוקח את הזמן להגיע לטיפול...

כשנכנסו ליועץ, הוא שואל אותי: "האם יש לך עוד בן שיש לו את הבעיות הללו?". עניתי לו: "מעולם לא שמעתי על תלונות כאלו".

אולם היועץ התעקש שבכל זאת אברר על כך. ובאמת לאחר בירור נודע לי, שגם אחד מבני היותר גדולים סבל מבעיה דומה של קשיי למידה וחוסר קשב, ואף שהייתי משתתף

טרחה אחרת שנחסכת מהם, וזאת מלבד השכר הגדול הצפון להם.

ברצוני לציין פרט מעניין, שאחד הקשיים שעברתי, זו הבושה... למשל: כשאירסתי את בתי, הייתי צריך לארגן ווארט בביתי. חשבתי לעשות זאת במקום אחר, כי אבי הרבה לדבר, ולא תמיד לעניין, וגם כשהיה מחזיק כוסית לחיים, רובו היה נשפך. למרות זאת החלטתי לעשות את הווארט בבית, כי אבי עלול היה להבין, שאני נמנע מלערוך את הווארט בביתי בגללו, ויכול היה להיגרם לו צער ועוגמת נפש.

ובאמת, 'את אשר יגורתי בא לי' - בשעת הווארט אבי התחיל לדבר עם המחוננים, ואני ברחתי למטבח, הדמעות שטפו את עיניי, והתפללתי, שכל זה יגמר. אבל אז התחזקתי ואמרתי: "הקב"ה שלח לי מצווה גדולה כזו, אקבל זאת בשמחה". נכנסתי לסלון, ואמרתי למחוננים: "יש לנו בבית זכות גדולה שאבי היקר נמצא בביתי", ואבי זרח מאושר. מזגתי לו כוסית לחיים, וכמובן שרובו נשפך על המפה. ניגבתי את המפה ובליבי קיוויתי שהמחוננים לא יסתכלו עלינו בעין עקומה.

אבל, לא תאמינו... ההיפך היה הנכון... כמה ימים לאחר מכן, אמר חתני לבתי: "אבי לא מפסיק להתפעל מאביך, איך שהוא מחזיק את אביו בביתו... כולו קורן מאושר, על שזכה להשתדך עם מחוננים כאלו...".

[מתוך 'פניני עין חמד']

וְאֵלֵהֶנָּה לְרַעְיָה כְּבוֹדָה (יט, יז)

היה זה בתחילת תקופת מלחמת העולם השנייה, כשהידיעות על גורל היהודים שנפלו טרף לידי הנאצים החלו להתפרסם. ישיבת קלצק שבפולין בראשות ראש הישיבה הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל נמלטה לליטא, וכשהרוסים כבשו את ליטא - נאלצה הישיבה להתחלק לכמה קבוצות שהתפזרו, כדי לא לעורר את חמת הרוסים. על בני הישיבה באותם ימים, נמנה תלמיד בשם יענקל' קליאט. יענקל' זה היה פיקח וחרוץ מאוד, והחליט לעשות הכל על מנת להשיג אשרת יציאה לארץ זרה ולהימלט מהמלחמה המשתוללת. הוא נקש על דלתות השגרירויות השונות, עמד בתורים הארוכים והתחנן ללא הרף, אך לשווא. רוב ככל המדינות סגרו את שעריהן, וסירבו להנפיק אשרות יציאה למדינותיהן, אשרה שפירושה - חיים.

אך יענקל' לא אמר נואש, הוא שב והתחנן בשגרירות הבריטית, פעל בכל דרך אפשרית כי השגרירות הבריטית בליטא תנפיק לו אשרת יציאה לבריטניה, שנחשבה ארץ מוגנת. לבסוף, עלה בידיו להביא לכך שהשגרירות הבריטית 'תשקול' האם להעניק לו אשרת יציאה, והוא אף קיבל על כך אישור בכתב. אמנם עדיין לא היה מדובר באשרת

היציאה הנכספת, אלא באישור כי השגרירות 'שוקלת' ו'בוחנת' אם להעניק לו אשרה כזאת, כך שבעצם - למכתב לא היתה כל משמעות מעשית.

חלפו מספר ימים, ולמרות שיענקל' הוסיף להתחנן בשערי השגרירות, עדיין לא הונפקה האשרה המיוחלת. יענקל' סבר שכנראה בקשתו - כמו בקשת יהודים רבים אחרים - נדחתה על הסף, ולאחר כמה ימים נוספים, כשנסגרה השגרירות הבריטית, הבין יענקל' שככל הנראה לא תהיה לו אשרת יציאה, וכל מה שנותר בידיו הוא רק המכתב הלא מספק לפיו השגרירות 'שוקלת' אם להעניק לו מעמד פליט. בשל כך, החליט כי זה הזמן לעשות מעשה... הוא פנה לראש הישיבה, רבי אהרן קוטלר, והודיעו כי החליט לנסות להימלט בעזרת המכתב הזה.

"זו אמנם לא אשרת יציאה" הסביר יענקל', "אך בכל זאת זה מסמך כלשהו, אולי הוא שווה משהו. אעשה הכל על מנת להימלט בעזרת המסמך הזה, אולי יחוסו ואולי ירחמו עליי", טען.

רחמיו של רבי אהרן נכמרו על התלמיד, הוא חש כי זו סכנה גדולה מדי עבורו. "לפי דעתי", אמר ליענקל', "יש חשש שחלילה יתפסו אותך ללא האשרה וישלחו אותך לסיביר, לא כדאי להסתכן עד כדי כך, עודך צעיר לימים!", סבר ראש הישיבה.

אלא שיענקל' לא אבה לוותר, הוא חש כי זו ההזדמנות היחידה שלו להציל את חייו מאימת המלחמה, וטען כי אולי בכל זאת בעזרת המסמך יינצל, ולחילופין - הלא נאמר לו כי יש סיכוי קלוש שאשרת היציאה תחכה לו בנמל, אולי זה יקרה... יענקל' המשיך לראות בפיסת הנייר שבידו הזדמנות אחרונה לזכות בחיים חדשים בבריטניה, ורצה רק לברוח.

לבסוף 'נכנע' ראש הישיבה לעקשנותו והפצרותיו של יענקל', ובירכו שייסע לחיים ולשלום... יענקל' נפרד מראש הישיבה, ושם פעמיו לעבר תחנת האוטובוס. עד מהרה הגיע האוטובוס, ישן ומקרטע, צפוף בעשרות אנשים שהצליחו להידחק ולעלות אליו. האוטובוס עשה את דרכו לקובנה, שם יש רכבת הנוסעת לעיר הנמל. המסע לא קל, אך החיים שווים אותו, בהחלט...

כשהגיע האוטובוס לקובנה, גילה יענקל' תחנת רכבת הומה אדם, כולם ביקשו להגיע לנמל ולנסות לברוח. הוא מיהר לרכוש כרטיס נסיעה מתאים, ושירך את רגליו בין ההמון, עד שמצא קרון אליו אפשר לעלות. כעת לא נותר לו אלא להמתין ברכבת העמוסה, עד שזו תחליט לצאת לדרך, לעבר עיר הנמל...

בעוד יענקל' יושב בקרון הרכבת וממתין, דמות נוספת נכנסה לתחנת הרכבת, ראש הישיבה - הגאון רבי אהרן קוטלר בעצמו. זמן קצר לאחר שיענקל' יצא, עשה רבי אהרן את הדרך אחריו: יצא לתחנת האוטובוס, והמתין בה שעה

העובר עליו. רבי אהרן לא הסתפק בידיעה כי תלמידו יינצל, הוא טרח והתאמץ כדי לבשר לו זאת, כדי להרגיע אותו ולהעניק לו שלוה בדרכו ובמסעו.

לא פעם נקרית לידינו הזדמנות לשמח יהודי אחר, להסיר ממנו דאגה, להעניק לו את התחושה כי אנו שותפים לכאבו ומייחלים לישועתו בדיוק כמוהו - הבה נעשה זאת מכל הלב, זוהי אהבת ישראל! וגם אם זה קצת קשה, דורש מאמץ או מחייב הקרבה - זו לא סיבה לוותר, נהפוך הוא. הבה נראה את רבי אהרן מתרוצץ בין קרונות הרכבת קורא "יענקל'ל יענקל'ל" אל החלל, מקווה למצוא את תלמידו, רק כדי להרגיעו. אלה וכאלה חמדה ליבנו, להתאמץ למען יהודי אחר, לעשות הכל לשמח את לבו, להפגין כלפיו אהבה מכל הלב...

נביא עוד מעשה המחמם את הלב ומאלפנו 'אהבת ישראל' מהי: קירות חדרו של ראש הישיבה הגאון רבי **אהרן לייב שטיינמן** זצ"ל, כבר התרגלו לשמוע סיפורים מצמררים, מרגשים או מחרידים, מפייהם של הבאים לזכות בעצתו ובברכתו של ראש הישיבה. למרות זאת, נראה כי המעמד הזה היה חריג בכל קנה מידה, וכל בני הבית דמעו עיניהם לנוכח המחזה הנורא הזה...

אל ראש הישיבה הגיע הרה"ג ר' נחום ברנשטיין שליט"א, יחד עם תלמידו - יהודי שעשה לא מכבר צעדים ראשונים אל תוך עולם התורה והמצוות, וחזר בתשובה שלימה.

"ראש הישיבה", הציג הרב ברנשטיין את תלמידו, "היהודי שלפנינו עשה כברת דרך ארוכה מהחינוך שקיבל עד היום - כשהוא זוכה לעמול בתורה ולהתעלות במצוות וביראת שמים, ועדיין יש מצוה אחת שהוא לא מסוגל לעמוד בה, הוא נכשל בה פעם אחר פעם..."

"אכן כן", פרץ בעל התשובה בבכי מר, "עשיתי כל שיכולתי. אני מתמסר לעמל התורה בכל לבי וברוך השם מצליח לקיים את רוב המצוות. רק במצוה הזו אינני מצליח להתגבר, שוב ושוב אני נכשל והיצר מסיט אותי מדרכי, שוב ושוב לבי מתרסק ואינני מחזיק מעמד. ילמדני ראש הישיבה מה לעשות, כיצד להתמודד, אולי איזו עצת חיזוק או משהו..." ביקש בבכי תמרורים.

הוא ציפה שראש הישיבה יסביר לו את חומרת הענין, אולי יעניק לו עצה מעשית, ללמוד בספר זה או אחר, לפעול באופן כזה או אחר. להפתעתו הרבה, נענה בדרך אחרת... ראש הישיבה התרומם מלוא קומתו, לחץ את ידו בחום, חיבק אותו ונישק אותו פעם אחר פעם... 95 שנות עמל התורה והנהגת הציבור, עמדו והרעיפו אהבה על בעל תשובה שזה מקרוב הגיע, כשראש הישיבה אומר לו בעיניים לחות מדמעות: "אוי, כמה שאני מקנא בך, כמה שאני מקנא בך... כמה זכויות אתה צובר בכל פעם שאתה כן מתגבר, כמה שכר נצחי מחכה לך... אני מקנא בך!"

ארוכה. אחר כך נסע באוטובוס נסיעה לא קצרה, ובסיומה - הגיע לתחנת הרכבת בקובנה... ועדיין לא הסתיים המסע... רבי אהרן מתרוצץ בתחנת הרכבת, קורא בקול "יענקל'ל יענקל'ל", מחפש אחריו בכל מקום ופינה. ראשו נדחק באשנבים השונים, זקנו ההדור התנופף ברוח החולפת, והוא ממשיך לרוץ ממקום למקום זזועק: "יענקל'ל קליאט" - מחפש אחר תלמידו...

דקות ארוכות חולפות עוברות, רבי אהרן עובר מקרון לקרון ברציפים השונים, ממשיך לקרוא בשמו של תלמידו ומחפש אחריו כאילו איבד יהלום יקר... יענקל'ל יושב כבר ברכבת, ולפתע, משום מקום, הוא שומע קול מוכר קורא בשמו, פעם אחר פעם, קריאות קצובות וקולניות. הוא הפנה את מבטו אנה ואנה, הביט לכל הצדדים, ביקש מהעומדים על יד חלונות הקרון - לזוז מעט כדי שיוכל לראות מי קורא לו. להפתעתו, היה זה ראש הישיבה, רבי אהרן קוטלר בעצמו!

"הראש ישיבה" - קם יענקל'ל ממקומו נסער כולו, המום מהמראה, עיניו קרועות מתדהמה ופיו יורה שאלות: "מדוע עשה ראש הישיבה את כל הדרך אחריי? מה קרה?!" - שאל בתימהון...

"רק רציתי לבשרך", אמר לו רבי אהרן קצרות, "שמיד לאחר צאתך, הגיע מברק המבשר כי בניגוד לכל התחזיות, הבריטים נאותו לתת לך אשרת כניסה. במברק נכתב כי המסמכים מחכים לך בנמל!"

"נפלא!" - שמח יענקל'ל על הבשורה, "הודו להשם כי טוב!" - קרא ברגש רב בהבינו כי חייו ניתנו לו לשלל. "אבל", שבה התמיהה וזעקה מתוך לבו, "הלא המסמכים היו ממתנים לי לפני העליה לספינה בכל מקרה, מדוע טרח ראש הישיבה כל כך כדי לנסוע אחריי לקובנה ולהשיגני על פסי הרכבת? מה בער להתאמץ כל כך רק כדי לדווח לי את הידיעה המשמחת!?"

"זה פשוט", חייך רבי אהרן את חייו הטוב, "הלא הרגשתי כי יצאת לדרך מודאג ומתוח, כשאינך יודע כיצד יסתדרו העניינים, ובעצם אתה מצפה לנס... החלטתי לרדוף אחרך ולבשר לך את הבשורה, למען תיסע לדרכך רגוע ושלי, שמח ובטוח בישועתך!"

יענקל'ל שב והתיישב במקומו, משפשף את עיניו כלא מאמין. ידוע ידע כי רבו גאון התורה וענק המידות, אך לא ידע עד היכן מגיעה 'אהבת ישראל' הבוהרת בקרבו, עד היכן מגיעה דאגתו לשמחת לבו של תלמידו. ראש הישיבה בוודאי שמח לשמע הבשורה כי תלמידו יינצל, אך לא הסתפק בכך: הוא טרח לנסוע באוטובוס לעיר השכנה, להתרוצץ בתחנת הרכבת ולקרוא בשמו, וכל זאת כדי להסיר ממנו את עונת הדאגה ולשמח את לבו!"

הסיפור הזה, המופיע בקונטרס 'כולנו יודעי שמך', אין כמוהו ללמדנו מהי 'אהבת ישראל', לחוש את הזולת, להרגיש את

ראש הישיבה לא נרגע, הוסיף ולחץ את ידו באהבה אין קץ: "אתה צדיק נפלא, צדיק נדיר. מתקשה כל כך להתמודד, ובכל זאת מתאמץ, בכל זאת ממשיך לנסות, בכל זאת ממשיך להיאבק. בורא עולם גאה באנשים כמוך, אני מלא קנאה בך!".

כל הנוכחים ניגבו דמעות סוררות, לא הרבה פעמים ראו את ראש הישיבה כה נרגש, כה מחמיא, כה מעודד, בטח לא יהודי המעיד על עצמו שהוא נכשל פעם אחר פעם... לבסוף, לחץ שוב ראש הישיבה את ידו של אותו אדם, וביקש ממנו שישוב וייכנס אליו לאחר תקופת מה, כי רצונו לפגוש שוב בגיבור הרוח הגדול...

לאחר מספר חודשים שב הרב ברנשטיין עם אותו יהודי ונכנסו לראש הישיבה, שקיבלם בחום וזכר היטב את הפגישה הקודמת. ראש הישיבה התעניין בשלומו ואיך נמשכת ההתמודדות, והיה מאושר לשמוע שנרשם שיפור משמעותי, אותו יהודי כבר מתמודד הרבה פחות, אם כי הוא עדיין נכשל מעת לעת... ושוב נשנה המחזה המרגש, המרטיט כל כך. ראש הישיבה קם מכסאו, מחבק ומנשק אותו בחום ואהבה ללא גבול. "אשריך מה טוב חלקך" - משבח אותו ראש הישיבה, "אני מאושר שאני זוכה לפגוש אדם כמוך! אתה מצליח להתגבר, נלחם כמו אריה, אני גאה בך!" - שב ראש הישיבה וקורא בהתרגשות, לוחץ את ידו בחום ומזמינו לבקר שוב בעוד תקופת מה...

בפעם השלישית שנכנס, בישר אותו יהודי כי התעלה לחלוטין, הוא עומד איתן בדעתו ובכל מצוות דתו. הפעם אי אפשר היה להכיל את המחזה, ראש הישיבה קם מכסאו ונשקו על מצחו, "אתה לא יהודי קדוש, אתה קודש הקדשים ממש!" - קרא לעברו ראש הישיבה בהתרגשות אין קץ - "אין מילים לתאר, אין מילים ממש!".

וכך, באהבת ישראל כנה, בלי אף מילת ביקורת, בלי עצות חיזוק, רק באהבה מורעפת, הצליח ראש הישיבה להעניק לו כח ועוצמה להתגבר על נסיונותיו, לנצח את יצרו. כי אהבת ישראל היא מתכון בטוח להשפעה על הזולת, דרך האהבה תמיד מנצחת, מועילה, מרוממת ומשפיעה!

תגלית זו נחשפת בספר 'ליקוטי אמרים-תניא' בפרק ל"ב, כי הדרך להשפיע על אדם ולקרבו לתורה עוברת דרך נתיב אהבת ישראל, וכך הוא כותב: 'אף הרחוקים מתורת השם ועבודתו... צריך למושקן בעבותות אהבה'. כי אהבת ישראל היא הדרך להשפיע, לרומם, להעניק כוחות ויכולות התמודדות לזולת! הבה נאמץ את הדרך הזו, כי כולנו רוצים להיות בעלי יכולת להשפיע על הזולת, לרומם אותו, לחנך את ילדינו. כדי להצליח בכך - כמה כדאי לבחור בדרך אהבת ישראל, לראות את החלק הטוב שבזולתנו ולהתחבר אליו באהבת אמת, ואז נוכל לדבר אליו ממקום של אהבה וחיבה, ולהשפיע עליו לטובה!

הרב נחמן גלינסקי זצ"ל, בנו של מגיד המישרים המפורסם הרב הגאון רבי **יעקב גלינסקי** זצ"ל, נודע בימי בחרותו כאחד מטובי העילויים שבישיבה. פעם אחת, בעיצומו של שיעור כללי שמסר ראש הישיבה לכלל בחורי הישיבה, נחת לו לפתע אווירון נייר על דוכנו של ראש הישיבה... היה זה אחד הבחורים, שהשיעור כללי לא היה בדיוק בראש מעייניו... וכדי להפיג את השעמום הכבד ואת הריקנות שבתוכו, שיחק באצבעותיו במשחק קיפולי נייר, ושלח את האווירון המזערי לכיוונו של חברו, אך לצערו המאוורר המקומי שינה את כיוון התעופה... הישר אל ראש הישיבה!

ההלם היה מוחלט, הבחורים נבהלו למראה הזלזול הנורא. ראש הישיבה עצמו עצר בפתאומיות את מהלך השיעור, פניו האדימו כשהרים את אותו אווירון נועז וחוצפני בידיו, ודרש בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, שהבחור שעשה זאת, יקום בבקשה ויצא מיד מבית המדרש!!!.

ניתן היה לחוש את המתח באוויר, אך אף בחור לא זז ממקומו. הגאון ראש הישיבה לא ויתר, והוא חזר והדגיש שהוא לא ימשיך במהלך השיעור בשום אופן, עד שלא יקום אותו בחור ויצא החוצה!

באותן דקות קשות של חרדת הדין, הבין היטב הבחור החסיד נחמן גלינסקי, מן העילויים שהשתתפו היטב בכל מהלך השיעור, לליבו ולנפשו של אותו בחור. מתוך סערת רגשי רחמנות קם לפתע ממקומו, ופסע החוצה בראש מורכן, לרווחתו של אותו בחור, ולפליאתם של כל הבחורים וראש הישיבה, לנוכח מעשה גבורה זה.

השיעור כללי הסתיים, כשרוב בחורי הישיבה וסגל צוות הרמ"ם והמשגיחים לא הצליחו לגלות את זהותו של אותו בחור מעופף הניירות... גם נחמן עצמו לא ידע ולא ביקש לדעת מי היה אותו בחור.

שנים רבות חלפו להן ביעף אחר אותו המעשה. לאחר שנפטר ר' נחמן, הגיע לבית המשפחה החשובה אדם בלתי מוכר, אשר חזונו מוכיחה עליו שהוא תלמיד חכם חשוב. הוא סיפר את המעשה דנן שהתרחש עם אביהם בעת לימודיו בישיבה.

עם סיום סיפורו הוסיף בהתרגשות: "אני הוא אותו בחור שורר שהטיס את האווירון אל על... אין ספק שאם היו מגלים את זהותי, הייתי מגורש לאלתר מן הישיבה, כאשר בין כך ובין כך לא התמדתי בלימודי שם, בלשון המעטה... אולם מעשה גבורתו הגדול של אביכם, עוררו בליבי בימים שלאחר אותו מעשה רגשי אשמה, ורגשי התעוררות תשובה חזקים! בעקבות כך החלטתי לשנות את דרכי. לקחתי איפוא את עצמי בידיים, והתחלתי להתעלות בתורה ויראת שמים בעקביות! כיום ב"ה הנני משמש כראש ישיבה לכשבעים בחורים... והכל נזקק לזכותו של אביכם..."

[מתוך 'טיב המעשיות']

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא-הרב אשר קובלסקי']